

TANTARANTANA: SWEET DREAMS

Maria-Josep Ragué-Arias

Sweet Dreams, d'Enric Nolla i Ricard Gàzquez. Direcció: Ricard Gàzquez. Il·luminació i escenografia: Sílvia Kuchinow. Música i espai sonor: Laura Teruel. Intèrprets: Isabelle Bres, Màrcia Cisteró, Carles Cruces, Quim Dalmau, Mary Davison, Harris Gordon, Amau Vidal i Maria Cinta Compta (veu en off). Teatre Tantarantana, del 15 de desembre al 8 de gener de 2006.

Poques vegades he sortit del teatre amb una sensació tan gran d'haver perdut el temps. Poques vegades un espectacle tan ambiciós dóna un resultat finalment tan decebedor.

Entrem de deu en deu al teatre per una porta que no és l'habitual per arribar al pati de butaques. Ens trobem en un passadís decorat com si ens hagués de conduir a una presó. Allà, una guia ens fa unes quantes recomanacions. Els espectadors fem el paper d'alumnes d'un curs per optar a una guia turística de presons.

L'escenari mostra la sala d'una presó, amb reixes que es mouen, amb cossos penjats dins fundes blanquinoses que seran despenjats i torturats pels dos empleats. Al fons, en vertical, al mig, una pantalla deixa veure el que passa darrere o el que en alguna ocasió s'hi projecta. Estèticament l'espai és força reeixit, i també ho és l'espai sonor, de música, sorolls i algun crit esporàdic. La sala, amb petits canvis, vol mostrar diferents tortures de diferents països. Els presos parlen llengües diferents. Però tot el que veiem ens recorda les imatges d'Abu Graïb i potser de Guantánamo, vistes repetidament a la televisió.

Gàzquez i Nolla han volgut que l'espectacle tingui diferents nivells de lectura. No veiem una acció directa, sinó un curs que ens mostra la tortura, que ens ensenya com a la gent li agrada contemplar els horrors d'un passat que continua essent present, com si anés a un museu a veure obres d'art. Possiblement amb la intenció també de donar més nivells de profunditat al text, una de les guies repeteix després de quasi cada frase «hauria de dir», tal vegada intentant recordar pretensiosament l'escriptura de Bernhard. I amb tot això, els creadors ens parlen també de tot el que s'amaga, de la tortura real tan possible, del perill que tots correm de ser detinguts en un estat totalitari, del control rigorós que s'exerceix sobre els carcellers, sobre els guies, sobre tots nosaltres. Però res de tot això no està tractat amb la més mínima creativitat teatral o temàtica. Aquest és un espectacle pensat per ser visual i multimèdia que no aconsegueix dir-nos res. Manté un ritme uniforme des del començament. Quan feliçment acaba al cap d'una hora i quart, tampoc el final no és conclusiu, de manera que els espectadors no saben quan han d'aplaudir. Quan ho fan, aplaudeixen amb educació, però sense cap entusiasme.

És una llàstima que es malbaratin esforços en productes tan minsos. Especialment quan hi ha una bona manipulació del mitjà, un bon espai escènic i sonor, un esforç en la interpretació

i uns creadors com Enric Nolla i Ricard Gàzquez de qui hem vist altres creacions molt més intel·ligents. Però *Sweet Dreams* no és un bon somni ni un bon espectacle.